

Roman Pišný: Přes internet do Lurd

Je mi 24 let, v životě jsem si toho zatím příliš neužila, vlastně hned první vážný vztah před šesti lety skončil mým otěhotněním. Milý taťka mého synka Honzíka se ztratil hned po slehnutí, takže jsme na vše zůstali sami. Navíc jsem při porodu dostala lehkou mozkovou příhodu, kdy utrpěla hlavně má vyjadřovací schopnost. Už je to naštěstí skoro pryč. Alimenty nám dodnes příliš nechodily, tipuji, že přišly vždy maximálně čtyřikrát do roka. Nezodpovědného otce jsem nechala stíhat, případ se dostal až k soudu. Měla jsem radost, že bude spravedlnosti učiněno zadost, ale trest, který nabyl právní moci těsně před koncem kalendářního roku, byl po třech dnech zrušen prezidentskou amnestií. Honzíkův táta nám tedy teď už nic nedluží, nikdy se ničeho nedopustil. Padouchům, těm je tu hej!

Přes pět let jsem žila s Honzíkem sama, vlastně ještě s křížencem kokršpaněla a nějakého dalšího plemene. Pejsek Láďa se stal naším ochráncem, přestože nám snad úplně každý říká, že se nehodí k malému dítěti, tak je pravým opakem, Láďík děti zbožňuje. Honzík by na něm mohl i třísky štípat. Našeho psíčka jsem našla na internetu, koukla jsem na stránky místního zvířecího útulku, jeho smutný kukuč mne uchvátil, nezbylo než si pro něho dojet. Dovezla jsem si ho domů, byl jen o chlup starší než Jeník. Oběma je nyní pět let. Honzík už i chodí s Láďou na venčení, nesmí nikam daleko, ale oba si to užívají. Synek je pyšný, protože má spoustu obdivovatelů, Láďík je šťastný, neboť je obklopen dětmi.

Internet zasahuje do našeho života neustále, proto i vyprávím tento svůj příběh, svoji zkušenost. Kromě toho, že jsme na něm našli čtyřnohého kamaráda, našla jsem na něm brigádu, která se poté změnila v zaměstnání, pouštíme si stažené filmy a hudbu, nakupujeme a prodáváme v aukcích, tak na sociální síti jsem našla, doufám, životního partnera a opravdového tátu pro svého syna. Byla to náhoda. Brouzdala jsem virtuálním světem, když se objevilo mně známé jméno. Chvilí jsem přemýšlela odkudže ho znám, došlo mi, že kdysi někdo takový bydlel v našem domě. Zkusila jsem jej oslovit. Pamatoval si mě. „Taková drobná blondatá holčička s culíky z přízemí,“ vzpomněl si. Psali jsme si pak denně, vlastně i v noci, zkrátka pořád. Je sice starší o 13 let, ale to vůbec nevadí. Je to konečně správný chlap v mém životě. Tenkrát, když mně bylo deset roků, tak on byl někde ve válce na Balkáně. Teď už je voják ve výslužbě, žije ve Francii, v Lurdách, které jsou snad nejznámějším poutním místem. Živí se jako prodejce a mechanik bicyklů.

S Honzíkem jsme za ním byli, vzal nás na třídní výlet po zasněžených Pyrenejích. Byl to zážitek, já jsem si připadala jako v sedmém nebi. Vesnice a městečka v baskickém podhůří, Andorra, ledovcová jezera, místa z románu Paola Coelho. Zpátky jsme jeli vlakem, opět to byl neskutečný zážitek, každému vřele doporučuji. Martin se s námi vydal zpět na jih Čech. Navštívit rodiče, příbuzné a známé; a ukázat svoji novou rodinku. Plánujeme, že se někdy na začátku léta za Martinem přestěhujeme, Honzík půjde k zápisu už tam. A také Láďa nelenil, tříkrálový pobyt živočišně využil. U sousedů čekají štěňátka.